

тѣхъ, и вѣнчалъ ты съ собственны-тѣ си рѣ-
цѣ. Подирь това, Копенхагенскый-тѣ Уни-
верситетъ погълнѣлъ вниманіе-то му. Той
го наредилъ по устройство-то на Виттем-
бергскый-тѣ Университетъ, поелъ директор-
скѣ-тѣ му длѣжность, дѣржалъ редъ бого-
словскы скаскы, и прѣдсѣдательствовалъ на
словопрѣнія-та, съ които Данска-та младежь
щѣла да изостри способности-тѣ си за по-
литическы прѣспирни и борбы. На слѣдую-
щѣ-тѣхъ годинѣхъ, той ся вѣрнѣлъ за малко
врѣме въ Виттембергъ ; но, съ нѣколко слу-
чайны отсѣтствія по другы мѣста, миссіонер-
ска-та му работа въ Даніи ся продѣлжавала
около петъ години. Слѣдъ това, той обыко-
лилъ пакъ Брауншвайгъ, и отъ тамъ заминѣлъ
за Хилдешаймъ. Най-сетнѣ, прѣзъ осень-тѣхъ на
1542, слѣдъ еднѣхъ проповѣдническѣхъ обыкол-
кѣхъ въ Брауншвайгско-то Херцогство, тѣзи
извѣрредны заслугы Бугенхагеновы на цер-
квы-тѣ ся свѣршили въ сѣщо-то мѣсто как-
то начнѣли.

VII.

ПОСЛѢДУЮЩИ ГОДИНЫ БУГЕНХА- ГЕНОВЫ ВЪ ВИТТЕМБЕРГЪ.

Отъ това врѣме Бугенхагенъ ся устано-
вилъ да живѣе въ древній-тѣ университет-